

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. ve věci **žalobce Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7, proti **žalovanému městu Dašice**, Komenského 25, 533 03 Dašice, **zastoupenému Janou Zwyrtek Hamplovou**, advokátkou, Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice, **o žalobě proti usnesení Zastupitelstva města Dašice ze dne 19. února 2014, č. Z006/2014, a usnesení Zastupitelstva města Dašice ze dne 25. června 2014, č. Z019/2014,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žalobce je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalovanému k rukám Jany Zwyrtek Hamplové, advokátky, se sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice, náklady řízení ve výši 14.950,--Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jakožto orgán příslušný dle ustanovení § 124 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o obcích“), k výkonu

dozoru nad usneseními, rozhodnutími a jinými opatřeními orgánů obcí v samostatné působnosti, podal v souladu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o obcích, ve spojení s § 67 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), žalobu proti usnesením Zastupitelstva města Dašice (dále též „zastupitelstvo žalovaného“) ze dne 19. února 2014, č. Z006/2014, a ze dne 25. června 2014, č. Z019/2014 (dále též „předmětná usnesení“), která ve vzájemné souvislosti zní takto: *„Zastupitelstvo schvaluje prodej pozemku p. p. č. 2436 o výměře 46 m² a dále pozemku st. p. č. 471/1 o výměře 1031 m², včetně součástí a příslušenství, jež tvoří zejména stavba domu čp. 407 na tomto pozemku, vše v k. ú. Dašice, Ondřejovi a Daně Vajerovým, oba bytem 28. října 537, Dašice, za celkovou cenu 3.330.000,- Kč a pověřuje starostu podpisem kupní smlouvy. Vzhledem k téměř totožným nabízeným cenám (rozdíl 20.000,- Kč je vzhledem k výši kupní ceny minimální) se zastupitelstvo rozhodlo prodat předmětné nemovité věci manželům Vajerovým z toho důvodu, že důvěřuje jejich slibu zachování charakteru bytového domu s nájemním bydlením.“*

Žalobce po provedeném dozorovém řízení dospěl k závěru, že předmětná usnesení jsou v rozporu s § 38 odst. 1 zákona o obcích a rovněž se závěry vyplývajícími z nálezu Ústavního soudu ze dne 20. června 2012, sp. zn. IV. ÚS 1167/11, neboť byť byla schválená kupní cena vyšší než cena v místě a čase obvyklá, žalovaný dle žalobce rozhodl o tom, že se předmětné nemovitosti mají prodat zájemci (Ondřej Vajer, Dana Vajerová), který v porovnání s druhým zájemcem (Andrea Hanslová) nabídl o 20.000,- Kč nižší peněžité plnění (paní Hanslová nabídla 3.350.000,-Kč, Ondřej Vajer a Dana Vajerová 3.330.000,- Kč), aniž by pro takový postup existoval *„určitý objektivní a legitimní důvod“*. Žalobce v daném případě při prošetřování stížnosti paní Hanslové zjistil, že žalovaný zveřejnil dne 27. ledna 2014 záměr prodeje v usnesení č. Z006/2014 a č. Z019/2014 uvedených nemovitých věcí a následně obdržel dvě žádosti o jejich odkup - od paní Hanslové (nabídnutá kupní cena ve výši 3.300.000,- Kč) a od pana Vajera (nabídnutá kupní cena ve výši 3.330.000,- Kč). Ze stížnosti paní Hanslové a ze zápisu ze zasedání Zastupitelstva města Dašice konaného dne 19. února 2014 žalobce dále zjistil, že paní Hanslová poté, co *„se dozvěděla od kamarádky, že byla na město podána další žádost o odkup domu“*, doručila žalovanému tři hodiny před zahájením jednání Zastupitelstva města Dašice návrh kupní smlouvy s vyplněnou kupní cenou 3.350.000,-Kč. Oba dva zájemci při projednávání nabídek v průběhu zasedání Zastupitelstva města Dašice konaného dne 19. února 2014 uvedli (paní Hanslová v zastoupení manžela), že jejich úmyslem není učinit z domu č. p. 407 ubytovnu. Nicméně před hlasováním Zastupitelstva města Dašice vystoupil v rozpravě člen zastupitelstva František Círák a vyjádřil se tak, že obecně je *„rozhodující cena, ale domnívá se, že 20.000,- Kč nás nevytrhne a protože Vajerovi zná, navrhuje to prodat jim, u nich máme jistotu, že bude naplněno to, co pan Vajer zde říkal“*. Poté zastupitelstvo žalovaného rozhodlo, že předmětné nemovité věci budou prodány manželům Vajerovým.

Žalovaný byl žalobcem dopisem ze dne 12. května 2014, č. j. 31646-11/ODK-2014, upozorněn na možný rozpor výše uvedeného usnesení Zastupitelstva města Dašice s § 38 odst. 1 zákona o obcích, a to *„z důvodu prodeje nižší nabídky bez objektivních důvodů“*. Zastupitelstvo města Dašice na svém zasedání konaném dne 25. června 2014 schválilo usnesení č. Z019/2014, kterým výše uvedené usnesení č. Z006/2014 doplnilo o následující text: *„Vzhledem k téměř totožným nabízeným cenám (rozdíl 20.000,- Kč je vzhledem k výši kupní ceny minimální) se zastupitelstvo rozhodlo prodat předmětné nemovité věci manželům*

Vajerovým z toho důvodu, že důvěřuje jejich slibu zachování charakteru bytového domu s nájemním bydlením.“ K návrhu usnesení Zastupitelstva města Dašice bylo v materiálu pro členy Zastupitelstva města Dašice uvedeno následující odůvodnění: „*Pan Ondřej Vajer v Dašicích podniká a nedaleko uvedené nemovitosti ve stejné ulici postavil a vlastní rodinný dům, ve kterém žije. Paní Hanslová žije v Uhersku, jedna z firem manžela se zabývá zprostředkovatelskou činností realitních agentur. Oba zájemci deklarovali, že bytový dům nebude využíván jako ubytovna, zastupitelstvo považuje zachování charakteru domu jako domu bytového s nájemním bydlením za veřejný zájem. Zastupitelé města se proto rozhodli v zájmu města a jeho občanů pro větší jistotu v naplňování dalších záměrů s budovou čp. 407.*“

Takové odůvodnění považuje žalobce za nedostatečné, neboť chtěl-li žalovaný odůvodnit prodej za nižší částku „*menší důvěryhodností*“ jednoho ze zájemců (paní Hanslové), bylo dle žalobce třeba, aby tuto „*menší důvěryhodnost nějakým způsobem doložil*“. Pouze ze skutečnosti, že paní Hanslová žije v Uhersku a jedna z firem jejího manžela se zabývá zprostředkovatelskou činností realitních agentur, nelze dle názoru žalobce „*automaticky dovozovat její nižší důvěryhodnost při naplňování záměru s budovou čp. 407*“. Dle žalobce měl žalovaný „*náležitě prověřit a zhodnotit důvěryhodnost všech zájemců a své rozhodnutí adekvátně odůvodnit*“. To se však dle žalobce v daném případě nestalo, a proto žalobce navrhl, aby soud obě žalobou napadená usnesení zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) uvedl, že obě nabídnuté kupní ceny byly jednoznačně vyšší než ceny v místě a čase obvyklé, a přesto, že nevybral nejvyšší nabídku (vybral nabídku o 20.000,-- Kč nižší), rozhodl zcela v mezích zákona, když přihlédl též k jiným důležitým zájmům obce a neměl na zřeteli pouze maximální zisk z prodeje nemovitostí. Nejednalo se tedy o exces a žalobce neměl důvod k zásahu do práva žalovaného na samosprávu. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žádná z osob, které přicházely v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, nereagovala na výzvu soudu vydanou podle § 34 odst. 2 s. ř. s. Paní Andrea Hanslová (která iniciovala zahájení dozorového řízení) však soudu sdělila, že již nemá o předmětné nemovitosti zájem a „*nadále se odmítá touto kauzou zabývat*“. Manželé Vajerovi při jednání soudu dne 20. 7. 2016 uvedli, že o předmětné nemovitosti naopak zájem stále mají.

Soud o žalobě uvážil následovně:

Nejprve je nezbytné akcentovat postavení místní samosprávy jako veřejné moci na svém území, která je státem předvídána a v odpovídajícím rozsahu aprobována. Její existenci lze pokládat za jeden ze znaků demokratického právního státu, přičemž nelze pominout tezi, dle níž je základem svobodného státu svobodná obec nadaná v příslušném rozsahu veřejnou mocí, kterou vykonává buď přímo, nebo skrze své orgány (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2002, sp. zn. IV. ÚS 331/02). Jinak vyjádřeno, místní samospráva je výrazem práva a schopnosti místních orgánů v mezích daných zákonem, v rámci své odpovědnosti a v zájmu místního obyvatelstva regulovat a řídit část veřejných záležitostí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 1/96, či usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2014, č. j. II. ÚS 2588/14, bod 6).

Dle článku 101 odst. 4 Ústavy může stát zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem. Takový zásah do samosprávy je přípustný toliko tehdy, pokud to ochrana zákona nepochybně vyžaduje. Vyjádřeno jinými slovy, požadavek ochrany zákona je tak podmínkou nutnou, jejíž naplnění nelze dovodit extenzivním výkladem nemajícím oporu v dikci zákonné úpravy, byť by byl konstruován logickým způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o jeho účelnosti a rozumném smyslu. Zásah státu do ústavně zaručeného práva na samosprávu je totiž možno dle Ústavního soudu připustit toliko za situace, kdy je porušení zákona ze strany územního samosprávného celku dovozeno subsumpcí pod právní normu vyloženou secundum et intra, nikoliv již praeter legem. Tomuto nazírání na danou problematiku konečně odpovídá i ta skutečnost, že se jedná o ústavně založenou výjimku zasahující do jednoho ze znaků demokratického právního státu, jímž existence místní samosprávy nepochybně je, a kterou je třeba, v souladu s obvyklou zásadou právní o vztahu pravidla a výjimky, interpretovat a posléze aplikovat restriktivním způsobem (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2002, sp. zn. IV. ÚS 331/02).

Jelikož, jak bylo uvedeno výše, je respektování územní samosprávy nutnou součástí právního státu a stát je povinen omezit svůj dohled na nezbytné minimum (opět srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2002, sp. zn. IV. ÚS 331/02), musí Ministerstvo vnitra či soud při rozhodování o zásahu do samosprávy náležitě zvážit význam základního práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam důvodů svědčících pro takový zásah na straně druhé. Zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí příslušný orgán veřejné moci ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřit (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11).

V daném případě se žalobce domáhal zrušení usnesení zastupitelstva žalovaného, kterými bylo rozhodnuto o úplatném převodu nemovitých věcí ve vlastnictví žalovaného (pozemku p. p. č. 2436, pozemku st. p. č. 471/1, včetně součástí a příslušenství, jež tvoří zejména stavba domu čp. 407 na tomto pozemku, vše v k. ú. Dašice) na Ondřeje Vajera a Danu Vajerovou. Dle žalobce odporují předmětná usnesení § 38 odst. 1 zákona o obcích a závěrům plynoucím z nálezů Ústavního soudu ze dne 20. června 2012, sp. zn. IV. ÚS 1167/11, neboť byt' byla schválená kupní cena vyšší než cena v místě a čase obvyklá (§ 39 odst. 2 zákona o obcích), žalovaný dle žalobce rozhodl o tom, že se předmětné nemovitosti mají prodat zájemci (Ondřej Vajer, Dana Vajerová), který v porovnání s druhým zájemcem (Andrea Hanslová) nabídl o 20.000,-- Kč nižší peněžitě plnění (paní Hanslová nabídla 3.350.000,--Kč, Ondřej Vajer a Dana Vajerová 3.330.000,-- Kč), aniž by pro takový postup existoval „určitý objektivní a legitimní důvod“ a aniž by takový postup byl adekvátně odůvodněn. S tímto hodnocením se však soud nemohl ztotožnit, a to z následujících důvodů.

Podle § 2 odst. 1, 2 zákona o obcích je obec veřejnoprávní korporací, má vlastní majetek. Obec vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývajících (odst. 1). Obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem (odst. 2).

Podle § 38 odst. 1 zákona o obcích majetek obce musí být využíván účelně a hospodárně v souladu s jejími zájmy a úkoly vyplývajících ze zákona vymezené

působnosti. Obec je povinna pečovat o zachování a rozvoj svého majetku. Obec vede účetnictví podle zákona o účetnictví.

Podle § 39 odst. 1, 2 zákona o obcích záměr obce prodat, směnit, darovat, pronajmout, propachtovat nebo vypůjčit hmotnou nemovitou věc nebo právo stavby anebo je přenechat jako výprosu a záměr obce smluvně zřídit právo stavby k pozemku ve vlastnictví obce obec zveřejní po dobu nejméně 15 dnů před rozhodnutím v příslušném orgánu obce vyvěšením na úřední desce obecního úřadu, aby se k němu mohli zájemci vyjádřit a předložit své nabídky. Záměr může obec též zveřejnit způsobem v místě obvyklým. Pokud obec záměr nezveřejní, je právní jednání neplatné. Nemovitá věc se v záměru označí údaji podle zvláštního zákona platnými ke dni zveřejnění záměru (odst. 1). Při úplatném převodu majetku se cena sjednává zpravidla ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá, nejde-li o cenu regulovanou státem. Odchylka od ceny obvyklé musí být zdůvodněna, jde-li o cenu nižší než obvyklou. Není-li odchylka od ceny obvyklé zdůvodněna, je právní jednání neplatné (odst. 2).

Z výše uvedeného je zřejmé, že obec jakožto veřejnoprávní korporace má při nakládání se svým majetkem určité zvláštní povinnosti vyplývající právě z jejího postavení jakožto subjektu veřejného práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 4. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3297/2008). Obec je zejména povinna hospodařit s jí vlastněným majetkem prostřednictvím svých volených orgánů tak, aby nepodlamovala důvěru občanů, kteří obec tvoří, v to, že její správa je správou ve prospěch obce a nikoliv ve prospěch jiných subjektů (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1167/11). Rozhodně však nelze výše citovaná ustanovení zákona o obcích interpretovat tak, že obec musí při prodeji nemovitého majetku vždy upřednostnit ekonomicky nejvýhodnější nabídku. Takováto interpretace by totiž mohla vést k přijímání rozhodnutí, která odporují zájmům obce a občanů obce. Obec proto sine dubio může v mezích § 38 a § 39 zákona o obcích rozhodnout, že určitou nemovitou věc prodá i za cenu nižší než obsaženou v nejvyšší nabídce reagující na zveřejněný záměr, pokud má za to, že to je v jejím zájmu, resp. v zájmu občanů obce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 4 As 223/2015 – 43, bod 37). Takový postup je ovšem nutno odůvodnit, a to způsobem odpovídajícím okolnostem (tj. např. významu prodávané věci pro obec, rozdílu v nabídnutých kupních cenách apod.) konkrétního případu. Jakákoliv lidská činnost, odůvodňování rozhodnutí nevyjímaje, je totiž vždy spjata s otázkou hledání míry (in medio stat virtus), a proto např. čím menší bude rozdíl v nabídnutých kupních cenách (a čím menší tedy bude i případný negativní dopad akceptace ekonomicky méně výhodné nabídky na rozpočet obce), tím stručnější může být odůvodnění příslušného rozhodnutí zastupitelstva obce. Postačí přitom, pokud budou důvody rozhodnutí zastupitelstva obce seznatelné např. z předkládací (důvodové) zprávy k návrhu příslušného usnesení či z rozpravy předcházející přijetí příslušného usnesení.

Výše uvedeným požadavkům dle názoru soudu žalovaný dostál, když jednoznačně uvedl, co ho vedlo k tomu, že upřednostnil nabídku manželů Vajerových. Jelikož byla úvaha žalovaného racionální (logická) a nejednalo se o zjevný exces, není ji soud (ani žalobce) oprávněn korigovat či ji dokonce nahradit úvahou vlastní. Žalovanému nelze vytýkat, že se zachoval jako jakýkoliv jiný rozumně uvažující subjekt ve srovnatelném postavení a že při zcela zanedbatelném rozdílu v nabídnutých kupních cenách (rozdíl nečinil ani 0, 6 % kupní ceny a ani 0, 067 % rozpočtu obce /srov. <http://www.dasice.cz/rozpocet-mesta/ds-1081/>)

upřednostnil nabídku zájemce, který - na rozdíl od druhého zájemce - na území obce žije (dokonce má v blízkosti předmětných nemovitostí /ve stejné ulici/ postaven rodinný dům), podniká a obec má v jeho případě jistotu, že bude zachován „*charakter bytového domu s nájemním bydlením*“ a že nebude muset plnění smluvně převzatých závazků vynucovat prostřednictvím orgánů veřejné moci. Důvěra, resp. víra ve spolehlivost potenciálního smluvního partnera, je klíčovým faktorem v rozhodovacím procesu, a proto upřednostnění zájemce, s nímž má obec dobré zkušenosti, nelze za shora popsaných okolností (zanedbatelný rozdíl v nabídnutých kupních cenách) považovat za projev libovůle či diskriminaci, ale za výsledek racionální úvahy členů zastupitelstva žalovaného nevybočující z mezí stanovených právním řádem, resp. pohybující se v autonomním prostoru, který územnímu samosprávnému celku k výkonu samosprávy stát poskytl. Ostatně diskriminací se rozumí rozdílné zacházení s osobami nacházejícími se ve srovnatelné situaci, které nemá objektivní a rozumné odůvodnění (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02, a ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04). O takový případ se však ze shora uvedených důvodů *prima vista* nejedná.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že zastupitelstvo žalovaného mělo pro své rozhodnutí dostatek informací, jak plyne např. z důvodových zpráv k návrhům žalobou napadených usnesení. Nebylo proto třeba provádět další „*prověřování*“ zájemců, jak požadoval žalobce. Ostatně je především věcí případného zájemce, aby v nabídce uvedl vše, co uzná za vhodné, resp. aby přesvědčil obec o tom, že jeho nabídka je pro ni skutečně nejvýhodnější (a to nejen ekonomicky).

Po zastupitelstvu obce nelze též požadovat, aby odůvodnění jeho rozhodnutí o nakládání s majetkem obce odpovídalo odůvodnění správního či soudního rozhodnutí, neboť pouze v (Platónově) ideální obci vládne intelektuální elita, teoreticky i prakticky školená k vládním úkolům, v reálném světě je zastupitelstvo obce složeno z osob s různým vzděláním, schopnostmi a životními zkušenostmi, a proto by přehnané požadavky na odůvodňování přijatých usnesení mohly ohrozit funkčnost těchto orgánů obce, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. – *mutatis mutandis* - např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11). Narůstající požadavky na odůvodňování rozhodnutí orgánů územních samosprávných celků by též mohly vést k nepřiměřenému nárůstu nákladů spojených s rozhodovacími procesy a v dlouhodobém horizontu i ke kolapsu celého systému (k důsledkům nárůstu investic do „složitosti“ srov. např. TAINTER, Joseph A. *Kolapsy složitých společností*. Praha: Dokořán, 2009, 319 s., ISBN 978-80-7363-248-9). Zkratka i v 21. století platí *ne quid nimis*.

Lze tedy uzavřít, že postup žalovaného nebyl svévolný, nejednalo se o exces, který by vyžadoval zásah soudní moci do činnosti žalovaného, a proto soud žalobu zamítl (výrok I; § 67 ve spojení s § 78 odst. 7 s. ř. s.). Úspěšnému žalovanému přiznal soud proti neúspěšnému žalobci právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů (výrok II) tvořených:

- a) odměnou advokáta za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání před soudem dne 20. 7. 2016, další porada s klientem nebyla soudu doložena /§11 vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 9.300,-- Kč (3 x 3.100,-- Kč),

- b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta za 3 úkony právní služby po 300,-- Kč ve výši 900,-- Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání před soudem dne 20. 7. 2016, další porada s klientem nebyla soudu doložena /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./),
- c) náhradou cestovních výdajů (§ 13 odst. 1, 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za cestu z Mohelnice do Pardubic a zpět (206 km) osobním automobilem s průměrnou spotřebou 12,7 l NM/100 km při ceně pohonné hmoty (dle vyhl. č. 385/2015 Sb.) 29,50 Kč/l a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 3,80 Kč/km (celkem 1.555,--Kč), náhradou za promeškaný čas (cesta z Mohelnice do Pardubic a zpět) za 6 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); celkem činí cestovní náhrady a náhrada za promeškaný čas 2.155,-- Kč (1.555 + 600),
- d) daní z přidané hodnoty ve výši 21 % DPH (2.595,-- Kč), neboť advokát žalovaného je plátcem této daně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Celkové náklady řízení tedy činí 14.950,-- Kč.

Platební místo („k rukám zástupce žalovaného“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta ke splnění povinnosti uložené výrokem II pak byla určena v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20. července 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová